

MAGYAR KÖZÖNY

A SZEGEDI JOGÁSZHALLGATÓK HIVATALOS LAPJA

2015. május

U.K. IN THE E.U.

Partnereink

**NEW
YORK**

*Étel- és
salátabár*

*Jogász
Buli*

480-480 RÁDIÓ TAXI HÁROM 333-333

Beköszöntő!

Vegyes érzélemmel fogadhatjuk a májust. Egyrészt a vizsgaidőszak súlyos terhe nyomja a vállunkat, nem is említve az azt megelőző zárhelyik sorát. Ki tehát tanulással, ki pedig lazítással „majálisozhatott”, élvezhette a napsütést, avagy görnyedhetett a könyvek fölött. A mostani lapban is sok érdekes témát szeretnék megemlíteni, reménykedvén az osztatlan érdeklődésben és a pozitív fogadtatásban. Sikerült egy interjúra utolérni az egyik legújabb tagját az Alkotmánybíróságnak, beszámolót olvashattok szerkesztőtársunk erasmus-os élményeiről és persze az aktuális, most főleg külpolitikai eseményekről. Jó szemezgetést kívánok mindehhez és természetesen sikeres vizsgaidőszakot, majd aktív pihenést a nyári szünidőre!

Megyesi Dániel
főszerkesztő

Tartalomjegyzék

Kari hírek.....	4. oldal
Társadalombiztosítási változások 2015-ben.....	5. oldal
Quo vadis Egyesült Királyság?.....	6. oldal
„Üdvözlünk életed legjobb félévében!”.....	8. oldal
Szólás szabadság nélkül.....	10. oldal
Milánói Világkiállítás 2015.....	12. oldal
Nem távolság, hanem más dimenzió.....	14. oldal
„Mediare necesse est”, avagy a mediátorokról bővebben.....	16. oldal
Dolgozni vagy nem dolgozni?.....	19. oldal
Magyar katonák az Iszlám Állam radikálisai ellen.....	21. oldal
Frei blog.....	23. oldal
Rejtvények / Viccek.....	25. oldal

Impresszum

Főszerkesztő: Megyesi Dániel
Szerkesztők: Fekete Jenő, Kaskovits Melinda,
Szeneke Orsolya
Tördelés: Jubász Gergely
Alapította: Kasza Péter Ferenc és Szénás Tamás
Felelős kiadó: SZTE AJTK HÖK
Honlap: www.ajtkbok.hu
E-mail: info@bok.juris.u-szeged.hu

Nyomda: Generál Nyomda Kft.
Felelős vezető: Hunya Ágnes
E-mail: info@generalnyomda.hu
Megjelenik 1000 példányszámban, ingyenes terjesztéssel

Kari hírek

Az SZTE Állam és Jogtudományi Kara tudatosan törekszik arra, hogy minden lehetséges eszközzel támogassa hallgatóit a minél szerteágazóbb elméleti és gyakorlati tudás megszerzésében. A fakultás a megfelelő szakmai gyakorlati lehetőségek megismertetésére szervezett 2015. május 5-én partnertalálkozót.

Az SZTE ÁJTK támogatja hallgatóit, hogy az érdeklődési körüknek legmegfelelőbb gyakorlati helyek kiválasztásával tudják tudásuk legjavát megmutatni munkahelyi környezetben. Az SZTE ÁJTK Karrier Iroda ezért szervezett partnertalálkozót, melyen partnerintézményeik képviselőinek segítségével népszerűsítették a hallgatók körében a szakmai gyakorlati lehetőségeket, illetve oklevéllel és emléklaplakkal köszönték meg partnereiknek az együttműködést.

Elválaszthatatlan az elméleti és gyakorlati képzés

„Egy egyetemi kar értékmérője, hogy az ott végzett hallgatók milyen pozícióban tudnak a végzés után elhelyezkedni, mennyire maradnak meg a hallgatók fejében az alma materük nyújtotta támogatások” – fogalmazott Hajdú József. Az SZTE ÁJTK dékánja hozzátette: a fakultás büszke hallgatóira, akik értékkel és étellel töltik meg az intézmény mindennapjait. A Szegedi Tudományegyetem Állam és Jogtudományi Karon 10 éve, Görög Márta vezetésével, pályázati támogatással indult el az a projekt, melyben a fakultás hallgatóit három hónapra szakmailag kompetens munkahelyekre közvetítették ki.

„A gyakorlati tapasztalat megszerzése nagyon fontos, hiszen a gyakorlat az elméleti tudás leképezése, semmilyen gyakorlat nem működhet megfelelő tudás, ismeretek nélkül. A gyakorlatban a mindennapi rutint tanulják meg a diákok. Az elmélet és gyakorlat közti szinergia a legfontosabb” – mondta a dékán. A partnertalálkozón nem csupán a diákok ismerkedhetnek meg a munkaerő-piac elvárásaival, hanem a résztvevő szervezetek képviselői is „feltérképezhetik” a jövőbeni munkaerőket – tette

hozzá. „Folyamatosan törekszünk a 10 évvel ezelőtt megkezdett munka folytatására, célunk hogy a hallgatók többre jussanak. Ösztöndíjak, támogatások révén minél jobb pályakezdési esélyt biztosítsunk a végzett diákoknak” – fogalmazott Hajdú József.

Az ügyészi és jegyzői munka szépségei

„Nincs külön elméleti és gyakorlati képzés, de van jó elméleti szakember és gyakorlati szakember” – vallja Harangozó Attila. A Szegedi Ítéletábrá elnöke hangsúlyozta: mindenkinek van egy olyan területe, mely tudásban egyedülálló, a speciális szakemberek bevonása pedig a bíróság mindennapi munkájában is jelentkezik. A Szegedi Ítéletábrá és az SZTE ÁJTK együttműködése, a Szegedi Ítéletábrá, mint gyakorlati képzőhely hozzájárul ahhoz, hogy a jövő jogászai megfelelő ismeretekkel rendelkezzenek – tette hozzá.

„Ugyanúgy a szakma csúcsát jelenti egy kis településen jegyzőnek lenni, mint nagyvárosban” – hívta fel a hallgatók figyelmét Herédi Edit. Szegedi Megyei Jogú Város aljegyzőjének elmondása szerint a jegyzői munka egy olvasztótégelyhez hasonlít, hiszen a város polgárainak ügyei mellett a közigazgatási és egyéb teendőket is el kell látni. A szegedi polgármesteri hivatal gyakornoki programjában egy-egy igazgatási területtel, annak folyamataival ismerkedhetnek meg mélyebben a diákok, részt vehetnek helyszíni szemléken és betekintést nyerhetnek az iratrendezés folyamatába is. Olyan hallgatókat várnak, akik a közigazgatásban látnak fantáziát és nem riasztja el őket a kötött munkabeosztás sem – tudtuk meg.

Előadásokkal segítettek a hallgatók elhelyezkedését. A partnertalálkozón felszólalt Tárkány-Szűcs Babett, a Szegedi Törvényszék elnöke, Kopasz Zsolt, a Csongrád Megyei Főügyészség főügyésze, Lukács János a Csongrád Megyei Rendőrfőkapitányság dandár tábormoka, Kertész József, a Szegedi Ügyvédi Kamara elnöke, Juhász Tünde, a Csongrád Megyei Kormányhivatal kormány megbízottja és Papp

István, a NAV Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatóság főigazgatója is.

Az előadók kitértek a pályakezdő diplomásokat érintő, munkaerő-piaci elhelyezkedésre vonatkozó elvárásokra, szemléltették a kiválasztás folyamatának egyes lépéseit. A rendezvényen a hallgatók

tájékozódhattak a diploma megszerzése utáni lehetőségekről, feltételekről és ennek ismeretében már egyetemi éveik alatt is tudatosan, célirányosan készülhetnek a jövőbeli megmérettetésekre.

-forrás: juris.u-szeged.hu
SZTEInfo – Gajzer Erzsébet

Társadalombiztosítási változások 2015-ben

A Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának Hallgatói Önkormányzata április 22-én újabb szakmai előadást szervezett, „Társadalombiztosítási változások a 2015-ös évben” címmel. Az este hat órára, az Erdei teremben rendezett eseményre az odakint tomboló koranyár ellenére számos hallgató látogatott el. A meghívott előadók Muzsik Anita, a Csongrád Megyei Kormányhivatal Családtámogatási és Társadalombiztosítási Főosztály Egészségbiztosítási Osztályának osztályvezetője és Dr. Papp István, a Dél-Alföldi Regionális Adó Főigazgatóság főigazgatója voltak.

Az osztályvezető asszony a táppénz és a gyermekgondozási díj fő változásairól számolt be a hallgatóknak. A táppénz szabályai jelentősen módosultak a 2015-ös évre. Mostantól az ellenőrző (fő)orvos 30 napra visszamenőleg is igazolhatja a keresőképzetelenséget, illetve a kezelő orvos jelenlétében a biztosított tartózkodási helyén is ellenőrizheti a keresőképzetelenség fennállását. Változás még, hogy január 1-jétől, ha a táppénz összege – a 2004. évi CXL. törvény 33. § (3) bekezdésében meghatározott időtartam figyelmen kívül hagyásával – 21 napon belül azért nem állapítható meg, mert nem került sor a biztosított jövedelméről bevállás benyújtására az adóelőleg megállapításához, a rendelkezésre álló adatok alapján az igénylő részére végzésben előleget kell megállapítani. Viszont aki táppénzt azért vett fel jogalap nélkül, mert az ellátásban részesülő biztosítottja vonatkozóan a korábban bevállalt jövedelemadatokat az állami adóhatóságnál módosításra kerültek, felrőhatóságra való tekintet nélkül köteles azt visszafizetni. Változás történt

még a táppénz kiszámításának szabályaiban és a jogszabályváltozások újradefiniáltak számos fogalmat is. A gyermekgondozási díj kiszámításának szabályai a táppénzhez hasonlóan változnak, megmarad a GYED extra. A terheesség gyermekágyi elnevezése is változott, mostantól csecsemőgondozási díj (CSED) néven él tovább.

Az SZJA 2015-ös változásairól Dr. Papp István főigazgató adott elő. 2015. január 1-jétől kibővül azon kifizetők köre, akiknek a családi kedvezmény, az első házasság kedvezménye, illetve a személyi kedvezmény adóelőleg megállapításánál történő figyelembevétele érdekében nyilatkozat adható. A családi kedvezmény mértéke 2015-ben nem változik, azaz 1 és 2 eltartott esetén, eltartottanként és jogosultsági hónaponként 62.500 Ft, 3 és minden további eltartott esetén 206.250 Ft. Viszont 2016-tól kezdődően fokozatosan nő a 2 eltartottat nevelők által érvényesíthető családi kedvezmény. Havonta 5.000 forintos adókedvezményre lesznek jogosultak a 2015-ben házasulók, ha valamelyiküknek ez az első házassága. Megkötésekkel ugyan, de lényegében megmarad a 35,7% személyi jövedelemadó és egészségügyi hozzájárulás mértéke a béren kívüli juttatásoknál. 200.000 Ft és 450.000 Ft közötti juttatást csak akkor adható 35,7 %-os adóteher mellett, ha az SZÉP kártyán történik. Amennyiben nem, akkor a 200.000 Ft feletti rész, továbbá a bármelyik egyedi határt meghaladó juttatás egyes meghatározott juttatásként 51,17 %-os terhelés alá esik.

Fekete Jenő

Quo vadis Egyesült Királyság?

Hosszú évtizedek óta most először várták nagy izgalommal az Nagy-Britanniában a választások éjszakáját és a szavazatszámolás eredményeit. Szoros versenyre számítottak és nem kevés cikk szólt arról, hogy könnyedén lehetséges egy ismétlés is, ha nem sikerül stabil kormányzó többséget szereznie egyik félnek sem.

David Cameron konzervatív kormányfő a kampányában stabil kormányt stabil jövőt ígért. A 48 éves politikus pártjával a közvélemény-kutatások és elemzők által egyáltalán nem várt mértékű győzelmet aratott a parlamenti választáson. Egyedüli kormányalakításra elegendő többségbe került a 650 tagú londoni parlamentben, ami hidegzuhanyként érte az ellenfeleit.

A patthelyzetet, a skót nacionalisták kormányzati pozícióba kerülését, egy éven belül újbóli választásokat vizionáló jóvendölésekhez képest az öt éve a liberális demokratákkal regnáló „toryknak” biztos többséggel, eddigi koalíciós partnerük nélkül sikerült megőrizniük a hatalmat. A végeredmény szerint 331 mandátummal rendelkeznek az Alsóházban. A többséghez 326 képviselői hely szükséges, ám ennél kevesebb is elég a brit korona uralmát elutasító, továbbra is Írország újraegyesítéséért küzdő északír Sinn Fein ugyanis bármennyi mandátumot is szerezzen, nem fog megjelenni a londoni parlamentben. A liberális demokratától, mint azt a felmérések hosszú ideje meggyőzően mutatták, a szavazók elpártoltak, és korábbi mandátumaiknak még az ötödét sem kapták, a pártelnök Nick Clegg már távozott is posztjáról. Különös és talán nem véletlen párhuzam, hogy Angela Merkel is hasonlóan jól szerepelt a legutóbbi választáson és szintén az ottani liberális párt - koalíciós partner szenvedett hatalmas vereséget, kiesve a Bundestagból. Akkor számos elemző állította: az igazán fájó gazdasági

recessziós intézkedések jelentős részét sikerült a liberálisok népszerűségének kárára végrehajtani, azonban ez katasztrófális leszerpelést is jelentett nekik. Vajon ez lehetett a helyzet Angliában is? Az eredményeket tekintve van párhuzam és racionalitás a kérdésben, de ez talán most kevésbé fontos momentum.

A közvélemény-kutatások fej-fej melletti támogatottságot jeleztek a választást megelőző hetekben a konzervatívok és a Munkáspárt között. Mindazonáltal az ellenzéki párt úgy tűnik, képtelen magához térni az eddigi leghosszabb ideig, azaz tíz évig hatalmon lévő kormányfője, Tony Blair 2007-es távozása óta. Hiába ígért a pártot öt éve vezető, 45 éves Ed Miliband szakítást a konzervatívok megszorító gazdaságpolitikájával, hasonlóan hozzájuk, meg az eu-s kiszakadást követelő függetlenségekhez – a bevándorlás kérdésében is a szigorítás hívének szerepében tetszelgett, ez azonban mégsem győzte meg a választókat. Ennek következtében az egymást követő második vereségével kénytelen szembesülni. A csúfos kudarc nyomán csak 232 mandátumot szerzett, 23-al kevesebbet, mint öt éve. Ez a markánsabban baloldali elkötelezettsége miatt „Vörös Ednek” is gúnyolt, kormányfői képességben Cameronnál gyengébbnek tartott Miliband pozíciójába is került, aki a szigetországi politikai kultúrának megfelelően pénteken máris bejelentette lemondását a pártvezetésről. Az ügy előéletéhez egyébként az is hozzátartozik, hogy a Munkáspárton belül erőteljes megosztottság volt tapasztalható, amikor a két Miliband testvér indult a pártvezetői posztért. A szakszervezetek támogatásának segítségével végül Ed győzött, ám a mai napig hallani olyan hírekről, hogy ez a pártot még évekig megosztó feszültségeket generált, ami mellé társul egy ideológiai útkeresés is, amiben szintén nehéz eligazodni.

A Munkáspárt vereségéhez nagyban hozzájárult a

kizárólag Skóciában indult Skót Nemzeti Pártnak a várakozásokhoz képest is meglepő előretörése. A tavalyi függetlenségi referendummal kudarcot vallott nacionalista párt, élén a rendkívül céltudatos Nicola Sturgeonnel, példátlan módon a Skóciának járó 59 westminsteri mandátumból 56-ot megnyert, miközben öt éve még csak hatalomra került. Ily módon a brit Munkáspárt skóciai testvérpártjának búcsút kell mondania a Westminstertől, ami miatt az ottani első ember szintén benyújtotta a lemondását.

A briteket leginkább foglalkoztató, a választási kampányt uraló tematika, a bevándorlás korlátozása, párosulva EU-ellenességgel sem hozta meg a várvra várt sikert az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártja (UKIP) számára, még arra sem volt elég, hogy megőrizze eddigi két mandátumát. A szigetország EU-ból való kiléptetésére 1993-ban alakult párt ugyan tavaly fölényesen megnyerte az európai parlamenti választást, és a Westminsterbe is bekerült időközi választáson, ott két mandátumhoz a konzervatívoktól átpártolt képviselővel jutott. A rendkívül magabiztos, színes egyéniségnek, de komolytalannak tartott Nigel Farage erejéből még arra sem futotta, hogy egyéni képviselői megbízatást szerezzen. A megalázó vereség nyomán ő is távozott a párt éléről, bár legutóbb már azt lehetett olvasni, hogy ez mégsem fog bekövetkezni.

Egy valamit azonban még mindenképpen ki kell emelni! A brit választási rendszer egyedi, mivel a „győztes mindent visz” elvén alapul. A 650 alsóházi mandátum sorsa a választókerületekben dől el, nincs kompenzáció, nincs ellenpártlisták, sem ehhez hasonló eszközök, melyek az egyensúlyt szolgálni tudnák. Azaz különös módon itt előfordulhat könnyedén az is, hogy a kormányzó erő alapvetően

nem is kapott olyan sok szavazatot, ám a körzeteket tudták úgy hozni, hogy mégis többségük legyen. Margaret Thatcher idején is éppen ez történt meg és a mostani eredmények tükrében is ehhez hasonló jelenséget lehet felfedezni. A konzervatívok kerekítve 37 százalékos eredményt értek el, míg a legnagyobb riválisuk, a Munkáspárt 30 százalékos eredményt tudhatott magáénak. Lefordítva ezt a tömény statisztikai adatok világába máris szembesülünk azzal, hogy összegezve a szavazatokat nagyjából 5-6 milliós különbség állapítható meg, nem a győztes javára. Ezért nem alaptalan az a kritika sem, miszerint ez a választási rendszer helyenként túlságosan aránytalan, sok százezer, sőt milliós nagyságrendű választótömeg marad valódi képviselő nélkül. Az újratervezést e téren egyébként korábban a liberálisok szorgalmazták a leginkább. Ezen tényekből kiindulva egyébként kérdéses, hogy valaha változtatnak-e majd a saját rendszerükön a britek, talán lesz rá elegendő akarat, kormányzati szinten is.

David Cameron tehát egyedül, koalíciós kényszer nélkül alakíthat kormányt, amelynek legfőbb kihívást Nagy-Britannia uniós tagságáról 2017-re tervezett referendum jelenti. A „toryk” vezére két éve a szigetországban és pártjában is érzékelhetően erősödő euroszeptikus hangulat és az ezt kihasználó UKIP egyre növekvő népszerűségének

letörésére dobta be a népszavazást, amit a Munkáspárt és a velük platformot képviselő EU-párti liberális demokraták elleneznek. A kétségek eloszlátása végett azonban azt is meg kell jegyezni, a régi-új miniszterelnök sosem jelentett ki olyat, hogy ki szeretne lépni az Unióból. Ő alapvetően az újrhangolás pártján van, szeretné ha zártabb és következetesebb lenne a vezetés, továbbá a briteknek is egyre nagyobb terhet jelentő szociális problémák és a bevándorlási kérdések terén is érdemben előrelépéseket tennének. Persze a mostani győzelméből kiindulva azt is gondolhatja, hogy gyorsan túl kell esni ezen a referendumon is,

ezáltal a kormányzás folytatása során ezen árnyék ne vetülhessen rá. Emiatt érdemes lesz a brit politikai folyamatokra néha figyelmet áldozni, mert az ottani események kihatással lesznek az Európai Unióra is.

- forrás(ok): hvg.hu, index.hu, bbc.co.uk

- kép: http://www.zimbio.com/pictures/C7dD9-BEcZS/New+Counter+Terrorism+Measures+Announced/KWof_CVjydj/David+Cameron

Megyesi Dániel

„Üdvözlünk életed legjobb félévében!”

Ezzel a szavakkal köszöntötték a 2014/2015-ös tanév 2. félévére érkezett Erasmus+ hallgatókat Milánóban február 26-án az Università degli Studi di Milano Bicocca fiataljai a félévnyitó ünnepségen. Immár több mint egy hónapja élek Olaszország második legnagyobb városágban, így néhány pontban összefoglalva írom meg az első időszak tapasztalatait.

Bürokrácia: ami mindenhol nehézkes

A jelentkezés folyamata tényleg nem könnyű, a rengeteg papírmunka és határidő mellett jó, ha az ember gondot fordít az itthoni tanulmányainak rendezésére (pl. kedvezményes tanrend igénylése) valamint a kinti élet, a pénzügyek, lakhatás és egyéb lehetőségek feltérképezésére. A „móka” azonban nem ér véget a kiutazással, hiszen egy ismeretlen közegben sokkal nehezebb eligazodni a formások világában. Az olaszok nagyon segítőkészek és ellátják a hallgatókat a szükséges információkkal, valamint voltam olyan szerencsés, hogy az SZTE-s „Erasmus-elődeim” is támogattak, ez nagyon sokat jelentett.

Napfelkelte, hegyek, élmények

Repülőutam során a felhők fölül láthattam a napfelkeltét, már ez páratlan élmény volt. Leszállásunk után elsőként az Alpok koszorújában gyönyörködhettem, aztán pedig kezdetét vette a kaland, aminek minden napja egy új szituációt, kihívást, ismeretlen dolgot, soha ki nem próbált tevékenységeket tartogat. Érdekes tapasztalat, amikor az ember számára kinyílik a világ, nemzetközi baráti társaság része lesz és rácsodálkozik különféle szokásokra. Nagyon sok értékes embert ismerhettem meg Európa minden részéről, akik épp úgy kaphatóak egy városnézésre, kirándulásra, színházlátogatásra, mint egy bulira vagy kávézásra.

Parli italiano?

Hogy beszélünk-e olaszul, a legtöbbünknek az a válasza, hogy nem, vagy csak kicsit. Ám ez nem probléma, az egyetemi közegben mindenki jól beszél angolul és remek olasz tanfolyamot is indítottak. Aki pedig inkább tanóra keretein kívül szeretné elsajátítani a gyönyörű nyelvet, az olasz fiatalok ebben maximálisan partnerek. A kollégiumokban lakók nagyon nyitottak az Erasmus-os hallgatók

felé, akiket én ismerek, kivétel nélkül felajánlották, hogy segítenek a nyelvtanulásban.

Nagyon érdekes egyébként látni, hogy mennyire fontos a nyelvek tudása a mai világban, hogy mennyivel könnyebben boldogul az, akinek biztos alapjai vannak legalább 2 idegennyelvből. Lehetőség nyílik a gimnáziumban tanultaknak anyanyelvűekkel történő gyakorlására, valamint irigykedve figyelem, amikor a spanyolok és olaszok vagy a lengyelek és csehek saját nyelvükön beszélve is megértik egymást. A finn-magyar nyelvrokonságra sajnos csak 1 szót találtunk bizonyítékként: vízipisztoly. Hiába, a magyar nyelv páratlan.

Pizza, pasta, gelato, caffè

Nem hagyhatom ki a gasztronómiai vonalat sem beszámolómból, hiszen az egész élet ekörül forog. Nem csoda, hogy kávéimádók az olaszok, számtalan variáció közül választhatnak és mindenhol tökéleteseket kapni. Nagy divat az úgynevezett Aperitivo, ami svédasztalos vacsorát jelent egy itallal. A legtöbb étteremben, bárban 7-10 euro fejében kóstolhatjuk meg ennek keretében a jellegzetességeket.

A kollégium előnye pedig, hogy csapatépítés céljából sokan főzünk tradicionális hazai ételeket, így más konyhák ízvilágának kipróbálására is sor kerül.

Na és mi a helyzet az oktatással?

Az Erasmus célja és talán a legnagyobb előnye, hogy lehetőséget ad megismerni egy másik ország jogi egyetemét és rendszerét, leendő külföldi jogász kollégákat. Az olasz jogi oktatás nem sokban különbözik a magyartól, nekik is szó szerint kell a törvényszövegeket megtanulni. Vizsgáikat azonban inkább szóban teszik, kevesebbet írnak, mint mi, aminek hiányát érzik is a munkaerőpiacra lépők. Jómagam egy speciális angol nyelvű modul keretében tanulok nemzetközi jogot, minden egyes tantárgyamat heti 3×2 órában oktatják, a csoportokban 10 körüli a létszám, így nagyon

családias a légkör. Tanáraink az adott területek mesterei, ám számtalanszor hallhatunk meghívott szakértőket is egy-egy problémáról beszélni, így a leghitelesebb és legjobb forrásokból tanulhatunk. Szinte kivétel nélkül biztosít minket minden oktató a szakmai támogatásáról, amely újabb kapukat nyithat ki pályánk során. Az „olaszos késés” Milánóban is működik, de azért hozzá kell tenni, hogy közel sem annyira, mint délen. Az oktatók nagyon rugalmasak, alkalmazkodnak az igényekhez és nem kérdezik, ki miért késett vagy épp távozik előbb. Minden óra projektoros vetítéssel van egybekötve, ám nem kizárólag diasorokat mutatnak, hanem a különféle szerződések, döntések, egyéb források is megjelenítésre kerülnek, így vizualizálva az elmondottakat. Szinte minden órán kapunk nyomtatásban is anyagokat, amelyek forgatásával rögzül, hogy egy problémának megoldását hol érdemes keresni. Az órák interaktívak, legtöbbször azonban nem a meglévő tudást kérdezik vissza, hanem a véleményünkre kíváncsiak, kritikus szemléletre, érvelésre nevelnek, s arra, hogy merjünk saját nézőpontot kialakítani, hiszen a jog világa sem fekete-fehér. A rendszer egyetlen hibája talán az időbeosztásban található, hiszen minden oktatónak más az elképzelése a „2 óras” időtartamról, így előfordul, hogy a később kezdés miatt a szünet elmarad. Annak viszont, hogy ilyen sok órászámban tanítanak az az előnye, hogy előbb fejeződik be a félév és több idő van készülni a vizsgákra (náluk a második félév július 31-ig tart).

Az első hónap mérlege tehát egyértelműen pozitív számomra. Nem véletlenül ajánlják sokan az Erasmus+-t, az ÁJTK partnerkapcsolatai rendkívül kiterjedtek, így aki kis bátorságot és kíváncsiságot érez magában, mindenképp vágjon bele, hiszen egyre jobban bebizonyosodni látszik, hogy a kihívások és nehézségek ellenére ez lehet életetek legjobb féléve!

Kaskovits Melinda

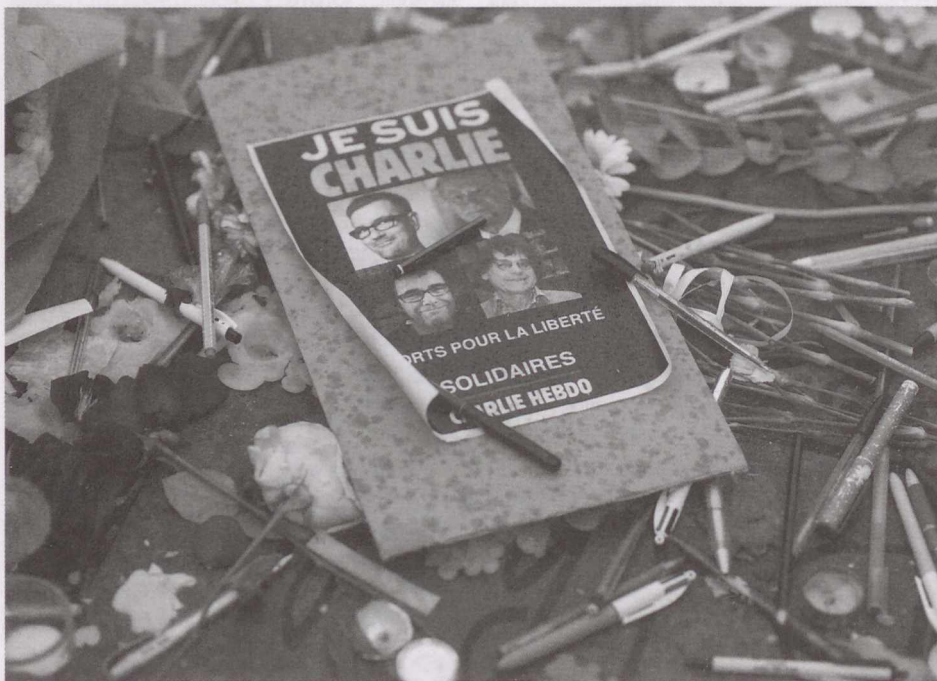
Szólás szabadság nélkül

Beszélhetünk-e alapvető, mindenkit megillető emberi jogokról, amikor egy fényképért, egy videó felvételért vagy egy írásért valakinek az életével kell fizetnie? A válasz megkérdőjelezhetetlenül nem.

A Párizsban történt mészárlásra, mely a Charlie Hebdo szerkesztősége ellen történt, az egész világ döbbenettel és felháborodással kapta fel a fejét. Tizenkét ember halt meg azért, mert nem rejtették véka alá a véleményüket, mert ki merték mondani, vagy le merték rajzolni, amit gondoltak. A Charlie Hebdo újságírói elítélték a vallási fanatizmust, rendszeresen kigúnyolták a keresztény, iszlám és zsidó vallásokat, de előszeretettel bírálták a francia politikai elitet is. Az eredménye mindennek pedig özvegyek,

árvák, gyászoló családok. Tizenkét halott, tizenkét elhallgattatott ember. Megbocsájthatatlan, ami akkor, január 7-én történt, a Charlie Hebdo szerkesztőségének életében pedig ez egy olyan tragédia volt, melyet soha nem fognak elfelejteni.

De, ha már a sajtó- szólásszabadságnál tartunk, hadd mondjam el, én mit éreztem a döbbenet mellett január 7-én, amikor a fenti terrortámadás megtörtént. Szomorú voltam. Nem csak azért, mert emberek, újságírók haltak meg. Az keserített el, hogy a Párizsban meghalt áldozatok ennyire kiemelt figyelmet kaptak. Ha azt mondom, Charlie Hebdo, mindenki tudja, mire gondolok. De kérdem én, mikor gyűjtöttek városok több száz gyertyát azokért az újságíró-

kért, akikkel szintén hivatásuk miatt végeztek? Akik sorra halnak meg Szíriában és Irakban, akiket megkínoznak, megerőszakolnak, lefejeznek, és ki tudja, még miket művelnek velük, mielőtt a halál megváltásként éri el őket? Az ő haláluk kevesebb figyelmet érdemel? Szerintem nem. Szerintem egy tömegmészárlásban elhunyt ember élete ugyanolyan kárba vesztett élet, mint egy olyan emberé, akit nem a nagy nyilvánosság előtt, hanem egy kietlen réten vagy egy eldugott bunkerben lönek tarkón. A különbség a két eset között annyi, hogy az egyikről mindenki hall a médiának hála, gondos temetést rendeznek ez elhunytak, és százak, ha nem ezrek gyűjtanak meg egy mécses az emlékéért. A másik esetben talán elő sem kerül a holttest, talán a család éveken, évtizedeken át él hamis reményben, hogy a fiuk, lányuk egyszer majd hazatér, és belép azon az ajtón.

Az olyan események, mint a Charlie Hebdo munkatársai elleni mészárlás, vagy a James Foley lefejezéséről készült videó olyan tragédiák, amelyek az egész világot újra és újra rádöbbenítik: ma, a huszonegyedik században is háború dúl, emberek halnak meg. Ártatlan gyermekek, nők, férfiak. Újságírók, riporterek esnek egy olyan csata áldozatául, melyhez semmi köztük, csak a munkájukat végzik. Képesek olyan szinten hódolni a hivatásuknak, hogy tudják, az életükkel játszanak, tudják, az a riport, az a fotó, az a videó akár az utolsó is lehet, ez mégsem tántorítja el őket. És ez döbbenetes. Olyan hősök ők, akikről sokszor hajlamosak vagyunk megfélekezni. Minden élet fontos, minden halál borzasztó, ha egy másik kéz vet neki véget. Egy párizsi szatirikus lap újságírójának a halála pedig nem tragikusabb, mint bármely más újságíróé, aki terrortámadás áldozata lett, és nem érdemel több nyilvánosságot sem. Vagy több mécses, ha úgy tetszik.

A cpj.org nevű oldalon (Committee to Protect Journalists, magyarul: Bizottság az Újságírók Védelméért) 1992-ig visszamenően megtalálhatóak azon újságírók nevei, akik terrortámadás áldozatai lettek. A honlap szerint ez 1123 elvett élet. De ebben nincs benne azoknak a száma, akiknek a halálát még nem tudták (és talán sosem fogják tudni) megerősíteni. Ez az 1123 a biztos minimum, ennél a valóság csak több lehet. Nagyon fontos természetesen, hogy akik vállalják a háborús övezetben való munkát, tudósítást, filmezést, fotózást, azok tisztában vannak azzal, hogy az életükkel játszanak. A Charlie Hebdo szerkesztőségével történtek azért borzasztóak, mert azok az emberek azt hitték, biztonságban vannak. Itt pedig felmerül a kérdés: bárki, aki az iszlám vallást nyilvánosan kritizálni meri, számíthat arra, hogy megkeresik és lemészárolják? Ez a sajtószabadság ma, a huszonegyedik században? Sajnos nagyon úgy tűnik. Nem számít, szerkesztőség vagy háborús övezet.

Hogy vége lesz-e ennek valaha? Az emberiség évezredek óta háborúban áll egymással, talán önmagával is. Sosem elég, ami van, sosem jó, ami van. Remélem, talán, ha én már nem is, az unokáim unokái már egy más világban fognak élni.

- forrás: www.cpj.org
- kép: http://media2.s-nbcnews.com/i/newscms/2015_02/839541/150108-charlie-hebdo-jsw-952a_0c3fd3c885dbbc2c2313cc89f6e984a5.jpg

Szenek Orsolya

Milánói Világkiállítás 2015.

– „Bolygónk élelmezése – Életre szóló energia”

Milánó felbolydult ezekben a napokban, hiszen május 1-jén kezdetét vette a fél éven át tartó Expo. Ahogy észrevettem, Magyarországon nem sok hír szól erről a világméretű eseményről, pedig hazánk is képviselteti magát.

Mi is az a Világkiállítás?

Az első ilyen eseményt 1851-ben rendezték Londonban, célja az volt, hogy összegyűjtse a világ különböző tájainak tudományos és technikai újdonságait. Később a hangsúly másra helyeződött, az 1939-es New York-i Expo a Holnap Világa nevet viselte, amit egészen 1987-ig más kulturális és jövőbe tekintő témájú világkiállítások követtek. Az idők folyamán tehát fokozatosan alakult az események karaktere, a ma is élő „nemzetközi megnyilatkozások korát” az 1988-as brisbane-i kiállítástól számítjuk. Az országok saját kultúrájukra jellemző pavilonokat állítanak az adott tárgykörben, idén Milánóban az egészséges életmód, fenntartható fejlődés a téma. Gazdasági és kulturális hatásait tekintve ez a 3. legnagyobb esemény a Futball Világbajnokság és az Olimpia után. Természetesen egyre inkább a nemzetközi szinten való megjelenés eszköze is ez az esemény, presztízs-kérdés, melyik állam milyen különleges ötlettel tud előrukkolni, hiszen minél szenzációsabb egy-egy pavilon, a programok, annál jobb lesz az ország nemzetközi megítélése. Reklámlehetőséget jelent ugyanakkor a kiállítás helyszínét jelentő városnak is, 2015-ben az Expo 6 hónapja alatt több, mint 20 millió látogatót várnak az eseményre, amely immár ötvözi mindegyik Expo-korszak jegyeit, hiszen a nemzeti jellegzetességek mellett új találmányok is megjelennek, valamint az egyes kultúrák minél jobb megismerését is elősegíti a kiállítás.

„Bolygónk élelmezése – Életre szóló energia”

A 2015-ös Világkiállítás ezen témája lehetőséget ad a közel 150 résztvevő országnak, hogy az országok reagáljanak, valamint megoldási módokkal álljanak elő a következő, egész bolygót érintő problémákra: éhezés és túltápláltság, ételpazarlás, egészséges életmód és betegségek megelőzése, energiaproblémák, újrahasznosítás. A témának 5 variációja köré épül a kiállítási terület: A „Nulladik Pavilon” bemutatja az emberiség történetét az ételhez való viszony alapján, a „Jövő Ételei” rész előre vetíti, hogyan fogja befolyásolni a technikai fejlődés az élelmiszerek tárolását, elosztását, eladását, fogyasztási módjait. A „Biodiverzitás Park” az élővilág sokféleségét hivatja szemléltetni. A gyerekeknek szóló részben a legkisebbek játékos és interaktív módon tanulhatnak a témáról. Milánó belvárosában, a Triennale múzeumban „Arts and Food” névvel kiállítás nyílik, amely bemutatja, hogyan változott a művészetek és az ételek kapcsolata az évszázadok során.

Nemes a cél, ám mindez hogyan valósul meg?

Nos, igen, itt kezdődnek a problémák, amelyek annyira megosztják az embereket az Expo-val kapcsolatban. A döbbenetes összegű beruházás kivitelezése ugyanis akadályokba ütközött, nem sikerült időben befejezni az építkezést. Február vége óta vagyok Milánóban, nem volt olyan nap, amikor ne láttam volna munkagépeket a Dóm téren és környékén. Már-már úgy tűnt, magát a dómot is újjá akarják építeni, a tetőterazon cserélgették a márvány elemeket, folyamatosan fel volt állványozva, nem csak kívül, de belül is! A környező utcákat újra kövezték, a sétáló utca vilanyoszlópaíra felkerültek a nemzeti zászlók, a talpatuk pedig az Expo-t reklámozó borítást kapott

(amit egyébként rendszeresen cserélnek, hogy tökéletes legyen). Az összes TV csatornán napjában többször adták a nyitó napra figyelmeztető reklámokat, a felhőkarcolók tetején és oldalán megtalálható egy-egy gigantikus méretű Expo-logó, megjelentek a boltokban a limitált kiadású Expo-s Nutellák és kólák is. A marketing csoport tényleg remek munkát végzett és végez, az olaszok nagyon tájékozottak a témában, valamint úgy vélem minden ország megtette a tőle telhetőt azért, hogy a kiállítás sikeres legyen.

Mindig van azonban egy árnyoldal is: a méltatlankodók. Felröppentek a hírek ugyanis, hogy a maffia keze is benne van abban, hogy az építkezés lassabban haladt, mint ahogy eltervezték. Ez természetes, hogy senkinek nem tetszik, ám kis hazánkat közelebről megfigyelve még több negatív kritika éri a magyar pavilont. Sőt, az interneten keresgélve mást sem találtam a világkiállításról, mint az ezzel kapcsolatos botrányokat. 2014. március végére elkészült az Építészeti Tervező Program, mely a látványötlet pályázat nyertes pályaműveit értékelte. Már maga a pályázat problémás volt, hiszen azt anélkül írták ki, hogy az építészakamrával egyeztetett volna a kormánybiztos. A januári eredményhirdetésen a Malom jelű pályamű nyert, ám később kiderült, hogy anyagi okokra hivatkozva a másodikként rangsorolt Alakor (az egyik legkorábbi termesztett búzafaj neve) fantázianévű pavilon kerül majd felépítésre a szakma legnagyobb tiltakozása ellenére is. Az időközben Életkert Pavilonra átkeresztelt épület a hivatalos leírás szerint „ember és természet, illetve a hagyományos kultúra és modernitás értékeit hozza szintézisbe, a témához hűen környezeti, környezetvédelmi üzenetet hordoz.” A valóságba vetítve ez a következőket jelenti: a pavilon egy hengerhez hasonlít, amelynek falai „bordákból” állnak, amelyek az ég felé való nyitottságot, a napfény felé fordulást szimbolizálják, két végét pedig egy-egy

sámandob zárja le, visszanyúlva ősi kultúránkhöz, amikor ez a hangszer gyógyító erővel bírt. Az épület két üzenetet hordoz: egyrészt ásvány-, természetes- és gyógyvizeink bemutatása a cél, másrészt a magyar növényvilág, a bio zöldségek és gyümölcsök ismertetése, aminek a gyönyörűen kialakított tetőkert ad otthont. A pavilon esténként átalakul koncertteremmé, itt kap helyet a Bogányzongora is. Büszkéek lehetünk, hiszen a legszebb 10 építmény közé a miénk is bekerült! A többi helyezett: Monaco, Oroszország, Franciaország, Svájc, Kína, Csehország, Anglia és az Egyesült Arab Emírátsok. Az Expo végeztével Szombathelyen lesz látható az Életkert Pavilon.

A nyitó ünnepség

Április 30-án az Andrea Bocelli nevével fémjelzett világszínvonalú koncerttel nyitotta meg jelképesen kapuit az Expo. Olaszország legnépszerűbb énekeसे mellett olyan előadók léptek színpadra, mint **Lang Lang**, **Diana Damrau**, **Francesco Meli**, **Simone Piazzola**, **the Maria Luigia Borsi**, a kíséretet pedig a Scala zene- és énekkara biztosította. A közel 3 órás műsort a TV élőben közvetítette, s több ezer embert vonzott a Dóm térre. A csodás dallamok és a kivilágított Dóm látványa könnyeket csalt mindenki szemébe, az emelkedett hangulat pedig csak fokozódott, amikor a kivetítőkön megjelent a kiállítási terület közepén lévő, az Expo szimbólumának tekintett Élet Fájának fény- és szökökút játéka (amely egy időben zajlott a koncerttel). Ebben a pillanatban ráeszméltem: a sok erőfeszítés, botrány és mindenek ellenére ez egy világméretű esemény, több százezer ember dolgozik azért, hogy sikeres legyen és boldog vagyok, hogy részese lehetek.

Május 1-jén, a hivatalos megnyitó napján természetesen a kiállítást ellenzők is hangot adtak lenlétüknek, a tüntetések során kocsikat gyújtottak fel, verekedésbe keveredtek a rendőrökkel és

mindenhova a „No Expo” feliratot fújták a házak oldalára. Legfőbb okként azt határozták meg, hogy felelőtlenség egy ilyen sok pénzt felemészítő beruházásba belevágni akkor, amikor az ország épp próbálja visszanyerni gazdasági erejét. A 2015-ös Világkiállítás tehát javában dübörög, támogatói és ellenzői egyaránt vannak. Egy biztos: a színes programok felpeszűlést hoznak városzerte az amúgy is lehetőségeikkel teli Milánónak, nem telik

el úgy nap, hogy ne lenne valami különleges esemény. Október 31-én pedig megint tele lesznek a hírek az Expo-val, ezúttal hogy mérleget vonjanak a mozgalmas fél évről.

-forrás(ok): expo2015.org, expohungary.com, nyugat.hu, nol.hu, wikipedia.hu

Kaskovits Melinda

Nem távolság, hanem más dimenzió

Abba a kivételesen szerencsés helyzetbe kerültünk, hogy Dr. Sulyok Tamást, karunk népszerű és tisztelt oktatóját, az Alkotmánybíróság egyik legújabb tagját kérdezhettük a munkájáról, azaz az alkotmánybírói hivatásról.

Mikor és hogyan került az Alkotmánybíróságra?

2014. szeptember 27-én kezdtem meg az Alkotmánybíróságon a munkát, tekintettel arra, hogy az Országgyűlés szeptember 24-én megválasztott.

Hogy fogadta a hírt, amikor felmerült az Ön neve a lehetséges jelöltek között?

Az ember természetesen nem mindennap hall

ilyen hírt, így azt nem állíthatom, hogy lakonikus nyugalommal fogadtam azt. Leginkább egyfajta izgalomként éltem meg az eseményeket, hiszen ez természetes reakció az emberben, ha egy ilyen horderejű váltást kell az életében véghez vinnie. Az ügyvédi hivatást cseréltem le az alkotmánybírói pályára, ami persze nem volt egyszerű, de a kezdeti nehézségek – ha lehet így fogalmaznom –elmúltak és

jelenleg már egyértelmű, hogy egy igazán érdekes és sokszínű tevékenység az, amit e hivatás gyakorlása során végzek.

Ön előtte ügyvédként praktizált hosszú évekig. Nem hiányzik az eredeti hivatása?

Természetesen hiányzik, ez nem is kérdéses. Elsősorban az ügyfelek, ugyanis az Alkotmánybíróságon nincsenek ügyfelek, ott kizárólag ügyiratok vannak s bírák. Ez elég nehéz helyzet olyanok számára, akik sok éven keresztül napi kontaktusban voltak ügyfelekkel. Ezek közé tartozom én is. Ezért talán érthető, hogy kezdetben nehéz volt megszoknom a helyzetet, de egy szakasz lezárult az életemben és ezt elfogadtam.

Miben különbözik az alkotmánybírói munka és az ügyvédi hivatás?

Alapvető különbség: az alkotmánybíró kizárólag az alkotmányjogilag releváns helyzetekkel foglalkozik, míg az ügyvéd a legritkábban kell, hogy ilyen helyzetekkel szembesüljön, mivel szakjogi kérdésekkel foglalkozik, mint amilyen a büntető-, polgári- és persze a közigazgatási jog. Alkotmánybírói munkám során tehát az említett szakjogi kérdések tulajdonképpen másodlagosak, mert arra való, hogy az alkotmányjogilag releváns helyzeteket hordozzák, de igazából elsődlegesen nem ezeket alkalmazzuk, hanem az alkotmányjogi helyzetek „hordozóiként” kezeljük őket. Ilyen értelemben tehát a jogalkalmazási kérdések is egészen mások. Hasonlóság abban mutatkozik, hogy mind a két tevékenység a jogalkalmazás szerves része, az Alkotmánybíróság új hatásköre pedig a bírói ítéletek felülvizsgálatára vonatkozik, melyekkel ügyvédi hivatásom gyakorlása során már találkoztam eleget. Összefoglalva tehát mindenképpen ki szeretném emelni, hogy az ügyvédi munkához képest ez nem olyan nagy távolság, hanem inkább más dimenzió.

Munkaterhet tekintve?

Olyan nagy különbség nincsen, a napi 8-10 órát eddig is eltöltöttem munkavégzéssel, ez továbbra sem változott. Talán annyiban más, hogy most több időm jut a szakirodalom tanulmányozására, mint korábban.

Nemrégiben kinevezték elnökhelyettesé, ez milyen változást jelent az alkotmánybírói tevékenységében?

Egyrészt nagyon komoly bizalmi helyzetbe kerültem, mivel döntő többséggel választott meg a teljes ülés. Ez meglátásom szerint visszaigazolta az elmúlt fél évben végzett munkámat, annak is elsősorban az emberi oldalát, hiszen beiktatásom óta nem telt el azért még olyan

sok idő. Remélem tehát, hogy a hozzáállásomat ismerték el a munka terén. Kevesebb elfoglaltságot ez természetesen nem jelent, ugyanakkor sem a törvény, sem pedig az Alkotmánybíróság elnöke nem szabott meg külön elnökhelyettesi portfóliót, tehát adott esetben Lenkovics Elnök Úr határozza meg azokat a feladatokat, melyekben helyettesítenem kell. Így tehát érdekes és korábban általam el nem látott feladatokkal kell szembesüljek, ami mindenképpen kihívást jelent.

Hogyan látja most az AB helyét a jogrendszerben?

Az Alkotmánybíróság helye a jogrendszerben az Alaptörvény által meghatározott, ami természetesen elvi tétel. Hatásköröket tekintve megállapítható, az Alaptörvény nagy hangsúlyt fektet arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírói jogalkalmazás felett kontrollt gyakoroljon, ami a valódi alkotmányjogi panasz kérdéskörét adja meg. Ez egy teljesen új elem az AB életében, és viszonylag ritka, széleskörű hatáskör, amit a testület megkapott. A jogrendszerben elfoglalt helyet tekintve tehát megállapítható, hogy az egész AB működése nagyon fókuszál a bírói judikatúrára. Az elmúlt két évben e tevékenység hatásai, eredményei már látszanak, például már hűz fölött jár a megsemmisített bírói határozatok számára és ez napról napra nő. Ez persze nem biztos, hogy érdem, hanem inkább egy jelenség az Alkotmánybíróság működésében. Hiszen az is feladatunk, hogy a teljes „alkotmányos kultúrát” a bírói döntéseken is számon kérjük, ezzel elérvén az Alaptörvény napi szintű használatát a jogalkalmazásban, azaz az „élő jogban”.

Politikai vitákban, közbeszédben, de még a jogirodalomban is aktív vita folyik az AB szerepéről. Mit gondol, a jövőben kaphat-e még vissza olyan jogköröket a Grémium, melyeket elvettek?

Úgy gondolom, a történelemben semmit sem

lehet években mérni. Valóban, az alkotmányozó bizonyos hatásköröket elvett, különösen a magyar gazdaságot érintő hatáskörök kapcsán. Értelemszerűen semelyik alkotmánybíróság nem tud annak örülni, ha hatásköröket vesznek el tőle. Én alkotmánybíróként ezzel kapcsolatban örömet nem tudom kifejezni, az ember persze igyekszik egyfajta megértést tanúsítani az alkotmányozó irányában, mindazonáltal az Alaptörvényben foglaltakat nem bírálhatjuk felül, tehát a helyzetet el kell fogadni. Természetesen szeretnénk – és helyesnek is tartanánk – a szóban forgó hatásköröket visszakapni, de az alkotmányozó fenntartásai, gazdasági okokból kifolyólag még fennállnak a normakontrollal összefüggésben. Azt sem érdemes elfelejteni, hogy ez egy deklaráltan ideiglenes, múlt

helyzet, ami távlatilag változni fog. Ugyanakkor, mint már említettem, a valódi alkotmányjogi panaszon keresztül egy hatalmas lehetőség nyílt meg az Alkotmánybíróság előtt, amivel korábban nem rendelkezett.

A szerkesztőség nevében ezúton is szeretném megköszönni Tanár Úrnak, hogy sűrű programja ellenére időt tudott szakítani a kérdéseink megválaszolására. További eredményes munkát kívánunk Önnek az alkotmánybírói pályája során!

- kép: http://hvg.hu/itthon/20140924_Alkotmanybirosag_Czine_Sulyok_Varga

Megyesi Dániel

„Mediare necesse est”, avagy a mediátorokról bővebben

A vitarendezés pert megelőző illetve pert helyettesítő eljárása a mediáció, amely a tradicionális társadalmak módszereihez nyúlik vissza, ahol egy tekintéllyel rendelkező, a közösség bizalmát magáénak tudó személyhez fordultak az emberek, hogy segítsen rendezni konfliktusukat. A mediáció fogalmát napjainkban úgy lehetne meghatározni, hogy egy olyan peren kívüli vitamegoldási fórum, amelynek célja pártatlan harmadik személy (mediátor) segítségével a felek egymással való megegyezése révén gyors és békés megoldás keresése az adott konfliktusra.

A mediáció jellegű vitamegoldások közé tartozik a közvetítés, békéltetés és a facilitálás. Az első két fajta tekintetében a különbség abban rejlik, hogy a közvetítés során a mediátornak beavatkozóbb a szerepe a békéltetésben szereplőnél, javaslattételi jogosultsággal rendelkezik.

A közvetítői tevékenységről szóló 2002. évi LV. törvény alapján a mediátorra válás feltételei a következők:

„A közvetítői tevékenység folytatását a miniszter - a névjegyzékbe való felvétel útján - annak a természetes személynek engedélyezi, aki

a) felsőfokú végzettséggel és a végzettség megszerzésétől számított, annak megfelelő legalább öt éves igazolt szakmai gyakorlattal rendelkezik,

b) igazolja a miniszter rendeletében meghatározott közvetítői szakmai képzés elvégzését,

c) büntetlen előéletű, és nem áll a közvetítői tevékenység folytatását kizáró foglalkozástól eltiltás hatálya alatt,

d) nem esik a (...) kizáró ok alá.”

Különböző mediátor iskolák hirdetnek képzéseket, hivatalosnak és mérvadónak azok tekinthetők, amelyek a „Közvetítői szakmai

képzésről és továbbképzésről szóló 63/2009. (XII. 17.) IRM rendeletnek való megfelelésségét az igazságügyért felelős miniszternek már igazolták”.

A mediátor erényei kapcsolódnak feladataihoz is, hiszen azok megfelelő végrehajtásához elengedhetetlenek. A legfontosabb az, hogy tisztában legyen feladataival és az eljárás céljával, illetve hogy milyen eszközökkel érheti el a kívánt eredményt, hiszen az ő dolga a folyamat közben tartása. Ha a mediátor jó emberismerő, könnyen felfedezheti a vita mögött rejlő szükségleteket illetve megteremtheti az eljáráshoz kívánatos légkört, így a felek nyitottá válnak a megoldási lehetőségekre. Objektíven, támogatólag kell a felekhez hozzáállnia, hogy a különbségeket kiegyenlítse, az erőegyensúlyt biztosítsa. Mindig semlegesnek kell maradnia és egyenlő mértékben erősíteni őket akkor is, ha megvan a saját kialakult álláspontja a vitával kapcsolatban. A nyitottság, figyelmeség, tudatosság az érzelmek kontrollálását teszi lehetővé. A jó összegző készség, problémamegoldó készség, kiegyensúlyozottság, jó vezetői készség pedig a megállapodás hatékony elősegítésében jelentenek előnyt, így érhető el, hogy a felek sikeresen megoldják.

A helyes kommunikációs technikák elsajátítása a felek közti megfelelő érintkezés elősegítése miatt kulcsfontosságú, ezekkel biztosítható a felek bizalma, a pártatlanság, az, hogy a felek maguk döntsenek ügyükben és a mediátor megmaradjon a beszélgetés koordinálásánál, a kérdéskörök megfelelő irányításánál. Mondhatjuk úgy is, ez a siker titka a mediátor részéről.

Sok ügyvéd és néhai bíró is foglalkozik mediációval, mely tevékenységekben talál-

hatunk rokon vonásokat, ám a sajátosságok miatti eltérések nagyobb hangsúlyt kapnak, így aki nem tudja elkülöníteni ezeket, nem lesz képes a közvetítésre.

Az ügyvédséget megvizsgálva tárgyalástechnikai szempontból a következőket fontos megemlíteni: a jó ügyvéd átlátja a jogi problémát, felméri, hogy objektíve melyik félnek mik az esélyei, némiképp azonosul ügyfelével, hogy helyzetébe belelátva a számára legelőnyösebb javaslattal tudjon előállni.

Ezzel szemben a mediátornak pártatlannak kell lennie, nem adhat javaslatokat, csupán a felek beszélgetését kell a megállapodás irányába terelnie. Ezt az alábbiakban részletezett kommunikációs technikákkal és aktív odafigyeléssel érheti el. Ez utóbbit azt jelenti, hogy csak arra kell koncentrálnia, amit a felek mondanak, véleményalkotás vagy érvgyűjtés nélkül, objektíven kell befogadnia az elhangzottakat. Az elsődleges technika a kérdések helyes módon történő feltételezése. Az eldöntendő kérdések nem vezetnek eredményre, hiszen ezekkel nem jut a mediátor sok információhoz, a túl sok ilyen kérdés kihallgatás-szerűvé teszi a beszélgetést, nem ad teret a félnek gondolatai, problémája megfogalmazására. Márpedig a legfőbb cél az, hogy a mediátor a probléma elemzésével felismerje a konfliktus mögött rejlő, azt okozó szükségleteket, a kiváltott érzelmeket, majd ezek alapján vezesse a feleket. Az érzelmek ugyanis szoros összefüggésben állnak a szükségletekkel. A viták abból származnak, hogy az adott személy szükségletei nem teljesülnek a másikkal szemben (például nem kapja meg a kellő tiszteletet, elismerést, türelmet, nyugalmat), ez negatív érzelmeket szül (elsődlegesen félelmet, dühöt, bánatot, elége-

detlenségét). Ezért is hiba, ha a mediátor az ügyvédhez hasonlóan azonosul bármelyik fél véleményével, különösen, ha a történeteket először az egyik, majd a másik féltől hallja és előítélet alakul ki benne. A háttérinformációk összegyűjtése leginkább nyitott kérdésekkel valósítható meg, amelyeknek 5 fajtáját különböztetjük meg:

1) Információs kérdés (pl. Mikor beszélgettek utoljára?)

2) Motivációs kérdés (a másik fél szempontjainak megismerését szolgálja pl. Miért fontos Önnek ez a kapcsolat?)

3) Reflexív kérdés (az egyik félnek a másikra vonatkozó kérdés feltevése pl. Mit gondol, Anna miért szeretné ezt?)

4) Körkérdés (mindegyik félnek címzett kérdés pl. Ki mit gondol, miért fontos ez?)

5) BATNA/WATNA (kizárólag különtárgyalásban alkalmazható pl. Ön szerint mit nyernének azzal, ha...? / Ön mit veszít azzal, ha...?)

A parafrázis technikája a bírói módszerrel vethető össze. A bíró tényként konstatálja az elhangzottakat, ezzel szemben a mediátor reflektál is az elmondottakra, a vitát kiváltó konkrét okot próbálja megfogalmazni a parafrázis segítségével. Pl. Anya az apának: „Nem fizeted a gyerektartást, én pedig nem vagyok hajlandó tovább várni a pénzemre!” Ebben az esetben az érdek az anyagi terhek megosztása. Mediátor parafrázisa: „Az anya azt szeretné, ha időben megérkezne a gyermektartási díj.”

A Semlegesbe fordítás egy ugyancsak hasznos technika, amivel az ügyvédi gyakorlattal szemben nem a fél pozícióját kívánja felmérni a mediátor, hanem érzelmi állapotát akarja megérteni, a vádak mögötti szükségleteket feltárni. Pl. Fé: „Feri mindig dicséri Annát, nekem viszont soha nem mond semmit.” Mediátor: „Tehát úgy érzi, nem kap elég pozitív

visszajelzést tőle?”

Fontos, hogy egyik technika alkalmazásánál se mondjon olyat a mediátor, ami utasító, elemző, faggatózó, provokáló, ítélkező vagy nyugtatgató, hiszen a felekben meginoghat a pártatlanságba vetett hit és bizalom. Ehelyett empatikusnak kell lennie, s a bíró szigorúságával, olykor kímérltségével ellentétben bátorítania kell a feleket, visszaigazolást adni, egyenrangú félként kell feltűnni, így megtehermenteni és fenntartani a bizalmi légkört. Hiszen így érhető csak el, hogy a felek jussanak el a megoldáshoz szemben a perrel, ahol a bíró az ügy ura, ő hozza a döntést.

A mediátorok munkája tehát nem is olyan könnyű, mint hinnénk, hatalmas felelősség és kihívás ez a munka, amiben az adott módszerek elsajátítása éppolyan fontos, mint magának a közvetítőnek a személyisége.

- forrás(ok):

Kertész Tibor: Mediáció a gyakorlatban. Bíbor Kiadó, Miskolc, 2010.

Barcy Magdolna-Szamos Erzsébet: „Mediare necesse est”. A mediáció technikai és társadalmi alkalmazása. Animula Kiadó, Budapest, 2002.

Rúzs Molnár Krisztina: Mediáció a munkajogban. Pólay Elemér Alapítvány, Szeged, 2007.

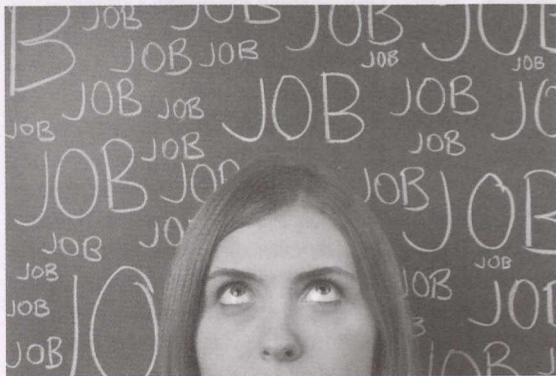
Dr. Eörsi Mátyás-Dr. Ábrahám Zita: Pereskedni rossz!. Mediáció: a szelíd konfliktuskezelés. Minerva Kiadó Kft., 2003.

Kaskovits Melinda

Dolgozni vagy nem dolgozni?

A diákmunka napos és árnyoldala

Fiatal felnőttekként az élet küszöbén az egyetemisták nagy része albrétbe, kollégiumba költözve akarva, akaratlanul is, de kénytelen hozzászokni az önellátás súlyos terhéhez. Nincs már anya, apa, aki bevásárol, főz, kimossa a koszos ruhákat, elintézi a hivatalos ügyeket. De talán a legnagyobb feladat, amit az otthonról elszabadult diákok elé állít az élet, az a pénzzel való gazdálkodás. Felmerül ugyanis a kérdés: meddig járhat az ember egyetemre úgy, hogy még bűntudat nélkül karcsúsíthatja eltartói pénztárcáját? Hiszen plusz kiadás az albrét, a kollégium, netalántán a tandíj, ez pedig új anyagi kihívás elé állítja a családot. Ezen pedig csak egy módon lehet segíteni: a munkába állással. De mivel jár az elhátározás, leveszem a terhet szüleim, nagyszüleim válláról, és diákmunkát vállalom?

Sok mindent kell számba venni akkor, ha valaki erre a döntésre jut. Hiszen diákmunka ide vagy oda, a munkáltató ügyis amellett a tanuló mellett dönt, akinek a legkevésbé kell alkalmazkodni az órarendjéhez. Ergo, legyen minél több szabadidőd, minél kevesebb órád, és akkor talán el tudsz menni ide-oda pakolni vagy valamilyen adminisztrációs munkát végezni. Az egyik legna-

gyobb gond tehát a diákmunkával az, hogy hiába ott az a kis jelző benne, hogy „diák”, nagyon ritka az, amikor a munka nem megy az egyetemre járás, illetve a tanulás rovására. Ennek tudatában kell mérlegelni: mennyire igényli a szak az órákra járást, mennyi a katalógusos óra? Van-e olyan nehézség a helyzet, hogy kénytelen legyen valaki beadni a kérelmet az egyéni tanrendre, hogy mentesüljön az egyetemi és nagy valószínűséggel a diákélettől is?

A feladat tehát nem könnyű. A döntéshez komoly mérlegelés szükséges, illetve még egy dolog: a szerencse. Gyufagyárba bekerülni, hogy x órán át szívd a ragasztó gőzét, könnyű. Olyan diákmunkát találni, amit hosszú távon, hányinger nélkül lehet végezni, nehéz. A továbbiakban két diák tapasztalatairól olvashattok. Mindkettőjük esetében nagy szerepe volt a szerencsének, hiszen olyan munkát találtak, amit szívesen tudtak végezni. Az már az érem másik oldala, hogy ez milyen hatással volt, illetve van az egyetemi tanulmányaikra.

Az SZTE-ÁJTK nemzetközi tanulmányok szakán tanuló Süle Lili (22) nem egy helyen kóstolt már bele a diák munkába.

Szenek Orsolya: Hogyan sikerült diákként állást találnod?

Süle Lili: Az egyetem körül osztogatták a Meló-Depó Iskolaszövetkezet szóró-

lapjait, amin telefonos ügyfélszolgálatra kerestek diákokat. A Magyar Telekom Nyrt.-nél volt munkalehetőség, és szerencsém volt, mert két nap múlva már indult is egy tanfolyam, amely során a tudakozóhoz tanítottak be diákokat.

Sz.O.: Mi volt a feladatod?

S.L.: Fogadnom kellett a bejövő hívásokat. A belöldi tudakozón általában telefonszámot, nevet,

illetve lakcímet kellett megadnom, a tudakozó pluszon pedig bármivel lehetett találkozni. Menetrend, nyitva tartás, történelmi kérdések, de előfordult, hogy énekeltek, hátha én felismerem azt a számot.

Sz.O.: *Meg volt szabva, mennyit kell dolgoznod?*

S.L.: Mindenféle minimumot be kellett tartani, havi, heti, hétvégi és éjszakai kötelező óraszámok is voltak.

Sz.O.: *Mennyire tudtad a munkát összeegyeztetni a tanulmányaiddal?*

S.L.: Minden félévben az órarendemtől függött, mennyire volt nehéz, és előfordult, hogy az egyetem rovására ment, hogy tartani tudjam a minimum óraszámokat. A kötelező óráimra mindig bejártam, de az előadásokat gyakran kénytelen voltam kihagyni.

Sz.O.: *Meddig dolgoztál a Telekomnál?*

S.L.: Körülbelül másfél évig, amíg meg nem szüntették Szegeden a tudakozót. Habár szerencsém volt, mert hasonló telefonos munkakörben kaptam állást a Lombard Lizing Zrt.-nél. Úgy három hónapig dolgoztam ott. Nagyon rugalmas volt a munkaidő, minimum óraszám sem volt megkötve, de ez az utolsó félévem a szakon, és döntenem kellett. Nem tudok tovább dolgozni az egyetem mellett, nem akarom, hogy a munka a szakdolgozatom vagy az államvizsgám kárára menjen.

A programtervező informatikus szakot végző Papp Máté (19) úgy tudja végezni a munkáját, hogy az egyetemet sem kell hanyagolnia.

Szenek Orsolya: *Hogyan sikerült diákként állást találnod?*

Papp Máté: Ismerősöm szólt, hogy az egyik emberük el fog menni a József Attila Tanulmányi és Információs Központ önkiszolgáló fénymásolójából, és keresnek a kezdetekre beugrót, majd későbbre egy állandó munkatársat. Jelentkeztem az állásra, és szerencsére fel is vettek.

Sz.O.: *Mióta dolgozol ott?*

P.M.: 2014 szeptembere óta.

Sz.O.: *Mi a feladatot a munkahelyen?*

P.M.: Kasszázni szoktam, amit fénymásolnak a vásárlók, azt nálam fizetik ki. De ha valamivel nem boldogulnak, segíték nekik beállítani a számítógépet.

Sz.O.: *Van minimum, amit egy héten vagy egy hónapban le kell dolgoznod?*

P.M.: Nincs megszabva az óraszám, mindenki a szabadidejétől függően jön be dolgozni. Körülbelül egy héten 12-16 órát szoktam bent lenni

Sz.O.: *Hogyan tudod összeegyeztetni a munkát az egyetemi tanulmányaiddal?*

P.M.: Tanulni esténként, illetve hétfévenként szoktam, így a hétköznapokon nem okoz gondot a munka és az órákra járás.

Sz.O.: *Nem szoktál a munka miatt kihagyni előadásokat?*

P.M.: Nem.

Sz.O.: *Ha meg lenne szabva a minimum óraszám, amit egy héten teljesítened kell, és nem tudnád megoldani csak úgy, hogy nem jársz be bizonyos kurzusokra, folytatnád a munkát?*

P.M.: Nem. Csak így vállaltam diákmunkát, hogy ennyire rugalmas, és nem megy az egyetem rovására.

Sajnos nem lehet mindenki annyira szerencsés, mint Máté, hogy nem megy a munka az egyetem rovására. Az pedig a jobbik eset, amikor ott tudod hagyni az állást, mondjuk az ösztöndíjból bejövő összegnek hála, és nem kell vért izzadva összehangolni a munkát, a szakdolgozatot, az órákra járást és az államvizsgára való készülést. Ami a legjobb, ebben a helyzetben is megtalálni az arany középutat. Egy kis munka, egy kis tanulás, egy kis szórakozás. Ehhez pedig sok sikert és kitartást kívánok mindenkinek.

- kép: <http://www.youthab.ca/wp-content/uploads/2015/01/Top10MostCommonCollegeStudentJobs1.jpg>

Szenek Orsolya

Magyar katonák az Iszlám Állam radikálisai ellen

Április 14-én az Országgyűlés kétharmados többsége elfogadta a H/4027. számú határozati javaslatot, amivel „zöld utat” adott a Magyar Honvédségnek az erbilí misszióra. A jelen lévő képviselők közül nemmel az MSZP, a Jobbik, az LMP és a fideszes Bencsik János, valamint a független Kónya Péter és Szabó Tímea szavazott. A magyar katonák 2017. december 31-ig látnak el partnerképesség-építési, őrző-védő és csapatkísérő feladatokat.

Az Iszlám Állam elődszervezeteit Irakban, a Szaddam bukása utáni zűrzavaros, kvázi polgárháborús időszakban kell keresnünk. Az iraki diktátor bukása után a hatalma alapját adó szunitákat egyre jobban kiszorították az államigazgatás, a hadsereg és a gazdaság irányításából. A szíriai polgárháború újabb lehetőségekkel kecsegtetett a radikálisok számára. A szír elnök, Assad ellen harcoló megannyi szervezet közül - a széles nyilvánosság szemében - tavaly léptek elő az árnyékból, mikor de facto saját államot hoztak létre az elfoglalt iraki és szír területeken. 2014 nyarán varázsütésre lett hangos a nyugati sajtó a fekete zászlók alatt előretörő iszlamista fegyveresektől, a modern felszerelésüket hátrahagyó iraki katonák visszavonulásától. A szervezet háttere jórészt ismeretlen, igazából csak mozaikdarabkákká állnak rendelkezésünkre. A szír állammal szembenálló szervezetek között egy ideig megbúvó Iszlám Állam (IÁ) sokáig nyugati támogatást is kaphatott, a síita Irán Szaúd-Arábiát látja a fekete zászlók mögött, míg az is nehezen tagadható, hogy az elfoglalt területeken működő olajutak üzemeltetéséből és a pártatlan közel-keleti műkincsek lerablásából is jelentős bevételeket szereztek. A minden eddigi terrorszervezetnél embertelenebb, a Korán és az iszlám vallás szürreálisan agresszív és kire-

kesztő értelmezéséből, a nyugati világ és értékek teljes elutasításából született Állam célkeresztjébe kerültek a kurdok, a keresztények és a nem behódoló muszlimok is. Az elfoglalt területek lakosságának módszeres kivégzése, a közel-keleti katonai sikerek és a szervezet kontinenseken átnyúló terjeszkedése (Libia, Nigéria, Jemen, Európa) cselekvésre készítette az arab és a nyugati világot is. A kurdokat felfegyverezték, az iráni Forradalmi Gárda támogatásával az iraki hadsereg is magára talált és a koordinált arab-nyugati légcsapások megállították az IÁ terjeszkedését, a veszély azonban közel sem múlt el.

A Magyar Honvédség (MH) 150, váltási időszakban 300 fős kontingenssel vesz részt az Iszlám Állam elleni globális fellépésből. Erbil egymillió észak-iraki nagyváros, a zömmel kurdok lakta Erbilí Kormányzóság székhelye, és nem mellékesen 50 kilométerre van az arcvonaltól. A háború aszimmetrikus jellegéből és az Iszlám Állam harcosainak „hit-and-run” taktikájából kifolyólag ez gyakorlatilag napi szintű harcértekezést is jelenthet a szellemként feltűnő, lecsapó majd eltűnő radikálisokkal szemben. Ez még akkor is így lenne, ha az IÁ nem lenne a propaganda mestere. Nagyon jól tudják, hogy európai hivatásos katonák fognak érkezni a térségükbe és nagyon jól tudják, mekkora hírértéke lenne, ha veszteségeket tudnának okozni katonáinknak. Az MH talán legveszélyesebb missziója veszi tehát kezdetét a következő hónapokban, egy jól felszerelt, végletekig radikális és fanatizált ellenséggel szemben, idegen terepen. Érdemes még megemlíteni a hazai terrorveszély növekedésétől tartó félelmeket is. Ugyan Magyarországon az iszlám követői csekély számban vannak jelen, de az utóbbi években-hónapokban

megsokszorozódó menekültek között lehetnek olyanok, akiket az IÁ felhasználhat terrorcselekmények kivitelezésére. A magyar közvélemény – ahogy általában a demokratikus országok közvéleménye – nem tolerálja a katonai veszteségeket és egy esetleges terrortámadás könnyen a már így is megrendülni látszó kormánypártok végét jelentheti. Mégis akkor miért küld a magyar politikai vezetés katonákat a Közel-Keletre, mikor a várható nyereség belföldön minimális, a vereség viszont totális lehet?

Az okok a magyar külpolitika „vesszőfutásához” vezethetők vissza. Természetesen az Iszlám Állam elleni harc kötelessége minden civilizált államnak, így nem szabad pusztán a külpolitikai nyomással magyarázni a nemzetközi koalícióban való részvételt. Az Iszlám Állam által képviselt „értékek” egy olyan világ rémével fenyegetnek, amitől Európa nem függetlenítheti magát, gondoljunk csak a franciaországi eseményekre. Viszont az új paksi atomszerződés, az azóta elbukó Déli Áramlat támogatása, összességében

a fellendülni látszó orosz-magyar kapcsolatokra összeurópai figyelem irányul az ukrajnai háború kirobbanása óta. Ezt súlyosbította a kormányzat és André Goodfriend közti konfliktus, aminek folyamán a rendszerváltás óta nem látott amerikai-ellenes megszólalások hagyták el vezető politikusaink száját és akkor nem beszéltünk a magyar állam „illiberális” álmairól, a sok-sok meggondolatlan nyilatkozatról. A misszióval kiállunk nyugati szövetségeseink mellett, sikeres feladat-végrehajtás esetén pedig lesz egy külpolitikai ütőkártya Budapest kezében, nem is beszélve a Magyar Honvédség presztízsének növekedéséről. Az utóbbi másfél-két év keleti nyitása miatt a számlát benyújtották, katonáink pedig mennek. Nyugodt szolgálatot honvédjeinknek!

- kép: <http://mno.hu/kulfold/magyar-honvedek-csaphatnak-oda-az-islam-allamnak-1273300>

Fekete Jenő

Frei blog

Menekültkérdés

Nem egyszerű bölcset mondani a Földközi-tengeren zajló menekültválságról. Emberségesnek, ugyanakkor racionálisnak maradni. Nem kihasználni a helyzetet önző, napi politikai játszmákra, de közben mégis komolyan venni a veszélyt. Az áprilisi dráma, az egyetlen nap alatt kilencszáz tengerbe fulladt menekült tragédiája Európa-szerte hullámmokat vetett.

Mit is kellene tenni? Széttörni a többnyire arab menekülők hajóit? Pontosabban a csempészekét, akik forintban számolva fejenként egy–másfél millió forintot keresnek az ember-kereskedelmen? Vagy szétporciózni lakosságárányosan a menekülők százezreit, amiről az Unió ezen a héten komolyan tárgyalni kezdett?

A vita, bár elsősorban a menekültekről szólt, valójában mégis inkább az európaiságról. Mert a reakciók formája és minősége sokat elárul arról a kontinensről, melynek mi, magyarok is részesei vagyunk. Manapság ebben a vitában, főleg a kelet-európaiak „szolidaritásmentességét” érzékelve, sokan és sokszor idézik Nietzsche 1882-ben leírt mondatait arról, hogy mit is jelet „jó európainak” lenni. A jó európai nem idealisztikusan humanitárius, mondta anno Nietzsche, de nem is paranoiásan nacionalista. A Földközi-tengeren zajló dráma kapcsán mindkettőt tapasztalhatjuk, egyre hangosabban.

Az idealisztikusan – értsd: a realitások és a józan ész talajáról elrugaskodott – humanitárius gondolkodásra a legjobb példa Németországból jön, ahol egyre hangosabb az a Sabine Hess nevével fémjelzett vélemény, amely általános vízumentességet sürget a közel-keleti polgárháborús övezetek országai esetében. Hadd jöhessenek nyugodtan, úgymond turistaként azok, akiknek el kell menekülniük a hazájukból. Miért kell rákényszeríteni őket a

kockázatos tengeri menekülésre, amikor jöhetnek nyugodt körülmények között, vonatokkal és buszokkal?

Figyelembe véve, hogy csak Szíria és Irak esetében 14 milliónyi, lakhelyét elhagyó menekültől van szó, ez azért talán tényleg túlzás. Értelmetlenül ember-séges álláspont, mondaná Nietzsche.

A másik oldalon viszont ott van a paranoiásan nacionalista vélemény. Az olcsó belpolitikai haszonlesés jegyében Európa-szerte hangoztatott nézet, amely szerint hagyni kellene megfulladni őket. Hiszen ha még néhány ezer menekült megfulladna, akkor a többi már el sem indulna. De minimum szét kellene törni a csempészek hajóit. Katonai akcióval megfékezni ezt az egész borzalmat. A mindig és állandóan kompromisszumot kereső Európa (mert a kompromisszum szintén része a jó európaiságnak) most ennek a két szélsőséges véleménynek a csapdájában vergődik.

Milliókat nem akar beengedni, de nem is szeretne ezeket megfulladni látni. A kapkodóan szervezett mentőakciók viszont oda vezetnek, hogy fenntartják az embercsempészek busás profittal üzemelő bizniszét, ez a pénz visszaporog a polgárháborúba, és ezzel újabb menekülthullámot táplál.

A józan, európai kompromisszum jegyében egyre többet hallani azt a tervet, amely az Egyesült Államok 1993-ban, a haiti menekülthullám idején alkalmazott példáját követné, és hadihajóblokádot volna a zűrzavaros észak-afrikai országok partjai elé. Senki se ki, se be. Csak az afrikai oldalon, mondjuk Tunéziában kirendeltséget nyitó európai menekültügyi hivatal engedélyével átengedett, valóban halálos fenyegetés elől menekülők jöhetnek. Néhány tízezer, alaposan ellenőrzött és regisztrált menekültől lenne csupán szó. De annyiról igen!

Elnökválasztás utáni kérdések

Lépjünk be az eurózónába, vagy sem? Mi tenne jobbat Magyarországnak? Sokat veszítenénk a függetlenségünkben? Vagy a cserébe kapott háttér és erő megvédené Magyarországot ezerféle belső és külső kilengéstől?

A nálunk egyelőre érzékelhetően csak hipotetikus kérdés a hétvégi lengyel elnökválasztás második fordulója előtt hirtelen nagyon érdekessé vált. Váratlanul központi témává lépett elő az euró esetleges bevezetése.

A két egymással szemben álló jelölt ugyanis ellentétesen vélekedik a kérdésről, ezzel is bizonyítva a lengyel közvélemény (magyarhoz hasonló) megosztottságát. A nemzeti-konzervatív jelölt, Andrzej Duda éppúgy elveti az uniós pénzügypolitikához történő szorosabb csatlakozást, mint a jobbra húzó magyar szavazók többsége.

Az érvek Lengyelországban körülbelül ugyanazok, mint Magyarországon. Az euró a nemzeti függetlenség újabb darabjának a feladása lenne, kiszolgáltatná az országot a frankfurti pénzügypolitikának. Csökkenne a mozgástér, a manőverezési képesség. Ami azért fontos – van benne igazság bőven –, mert a 2008 utáni gazdasági válság is megmutatta, hogy a kelet-közép-európai, nem euróövezeti országok sokkal gyorsabban és rugalmasabban tudtak reagálni a kihívásokra, mint a nekik megfelelő méretű, de Frankfurtból kommandírozott euróövezeti országok. Mint például Portugália, Görögország vagy éppen Írország.

Akik Lengyelországban ennek ellenére a csatlakozás mellett érvelnek, azok főleg a jelenlegi elnök, Bronislaw Komorowski körül csoportosuló jobbközép, liberális és polgári platform szószólói. Ők azt bizonygatják – a nálunk sajnos le sem folytatott – vitában, hogy az eurócsatlakozás fontos lendületet adna a gazdaságnak, mert az árfolyamrizikó kiesése renegeteg külföldi beruházót csábítana.

Nem fordulhatna ugyanis elő (mint az Magyarországon esetében többször megtörtént), hogy a forint vagy zloty árfolyamesése miatt veszteséget kelljen a befektetőknek elkönyvelniük. Mert ez bizony sokakat visszatart. Arról már nem is beszélve, hogy a külső turbulenciák (milyen szép szó), nos, a külső viharok esetén az euró, már csak az ereje miatt is, védettebb, mint a kis kelet-európai valuták. Lásd ukrán válság, és hasonlók. Ebben is sok igazság van.

Az mindenesetre tény, hogy a lengyel elnökválasztási kampányban központi kérdéssé váló eurócsatlakozás ügye és a hangoskodás körülötte feltűnt Nyugat-Európában. Most valahogy észrevelték...

Az elmúlt napokban több olyan cikk is megjelent a nyugati sajtóban, amely ezt elemzi, és azon csodálkozik, hogy jééé...tényleg: a kelet-közép-európai régió három legerősebb állama, a lengyel, a cseh és a magyar eddig nem lépett be az euróövezetbe, és a jelek szerint nem is akar. Vajon miért? Pedig bőven megtehetnék, a lengyelek és a csehek mindenképp. Az összes úgynevezett maastrichti kritériumot, államadósságtól kezdve a hiánycélokig, simán teljesítik (mi, magyarok is csak a GDP-arányos hiánnyal állunk hadilábon), ennek dacára nem dörömböl a frankfurti ajtón senki.

Jegyzem meg, hogy össztársadalmi szinten mi, magyarok vagyunk a leginkább euró-pártiak. 51 százalék még mindig csatlakozni szeretne, a lengyeleknél már csak 40, a cseheknél 24. Tíz évvel ezelőtt mindhárom országban kétharmados többségben voltak az euróra vágyók.

Vajon mi történt?

Humor

-Miért nem lehet a feleségem egy brazil válogatott csatár?

-Mert Neymar.

A legyek fociznak az asztalon, és az egyik elmege vécére. Mikor visszajön, látja, hogy a többiek görcsbe rándulva fekszenek az asztalon.

-Hát itt meg mi történt? -Lefújták a meccset.

-Hogy hívják a japán képregényszereplők viselkedését?

-Mangatarítás!

Mi az, amikor egy pötty figyel és megkérdezi: Hogy vagy?

Nézőpont kérdése.

Két lufi egy buliban:

-Te, most miért bújtunk el?

-Hát hogy nehogy kiszúrjanak!

Mit mond Harry Potter ,ha bajban van ?

-Segítség

Tegnap három nagy balszerencse is ért:

1. A barátnőm szakított velem.

2. Elütötte egy busz.

3. Elvették a buszvezetői jogosítványom.

Rendőr kifogja az aranyhalat.

- Rendőr, ha visszadobsz, teljesítem 2 kívánságodat!

- De aranyhal, nem lehetne három?

- Na jó, mi legyen a másik kettő?

Hogy lehet az esést fölfogni?

Gondolkozol rajta.

-Mi a tönkrement tömegközlekedési eszköz?

-Rombusz

-Mit mond a nővére ha jót nevet valamin?

-In-halálok a nevetéstől.

Fiú: Anya fáj a szemem.

Anya: Melyik?

Fiú: A szélső.

-Megnéztem a Titanicot 3D-ben.

-Megfulladtam.

Melyik diák a geometriatanár kedvence?

Amelyik sokoldalú.

-Kivel nem jó bújockázni?

-A google-el mert túl jól keres!

- Papa, mikor részeg az ember?

- Például akkor, ha ott a túloldalon két ember helyett négyet lát.

- De papa, ott csak egy ember áll...

-Mi van a patikus fejében?

-Gyógyszerész.

Bemegy a nyuszika a festékboltba:

-Kérek egy ecetet!

Erre az eladó azt mondja neki:

-Nyuszika, ez egy festékbolt, itt nem árulunk ecetet.

-Kérek egy ecetet!

-Nyuszika, nem érted? Itt nem kapsz ecetet, ez egy festékbolt!

-Kérek egy ECETET!

-Nyuszika, menj a fenébe!

-Jó, akkor kérek egy pamacot!

Sudoku

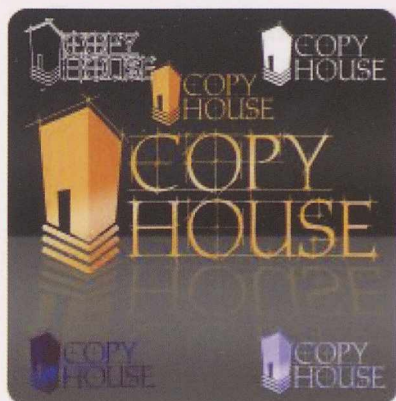
	1		7	4			3	
				3	2	9		
	4						2	
1				8				5
	2						9	
8				5				3
	9						5	
		5	1	7				
	8			2	3		4	

							2	
	5	2		6		8	4	
				2	5	3		6
			3				1	
		8	6	5	1	4		
	2				4			
5		3	4	1				
	4	1		8		9	3	
	6							

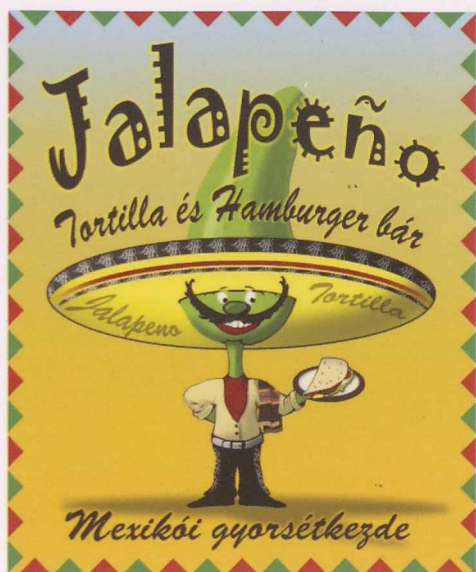
Partnereink

SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM
AJÁNDÉKBOLT

pátia nyomda
pátia irodaszer
pátia partner

*Bányai és Lányai
Pukrászda*

COFFEE & MORE
FLAT WHITE

ÁJTK KÁRTYA AKCIÓK

Bányai és Lányai Cukrászda

- 10%-os kedvezmény minden termék árából
Tisza Lajos körút 58.

New York Étel És Salátabár

- 5%-os kedvezmény minden termék árából
Tisza Lajos körút 65.

Pátia Papírbolt

- 10%-os kedvezmény minden termék árából
(szakdolgozatoktést is vállalunk!)
Feketesas u. 27.

Rádió Taxi Három

- 10%-os kedvezmény (Szeged területén)

Jalapeno Tortilla és Hamburger bár

- 10%-os kedvezmény minden termék árából, minden nap 14-18 óra
között (helyben fogyasztás)
Klauszál tér 5. (az oroszlán szökőkútnál)

Copy House

- Kedvezményes árak:
Fénymásolás, nyomtatás: 6 Ft
Spiralozás: 180 Ft – 380 Ft-ig (lapszám függő)
Színes fénymásolás, nyomtatás: 30 Ft – 60 Ft-ig (telítettség függő)
Tisza Lajos körút 67. és Petőfi Sándor sugárút 24.

Zacc Caffe

- 15%-os kedvezmény minden termék árából
Kölcsey utca 11.

Flat White Coffee & More

- 10%-os kedvezmény minden termék árából
Feketesas utca 20.

Bányai és Lányai
Cukrászda

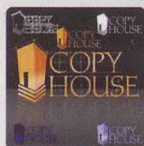
NEW
YORK

Étel- és
salátabár

pátia nyomda
pátia irodaszer
pátia partner

480-480
RÁDIÓ TAXI HÁROM
333-333

SZTE ÁJTK HÖK

6720 Szeged, Tisza Lajos Krt. 54
Tel./Fax: (62) 544-208
E-mail: ajtkhok@juris.u-szeged.hu
www.ajtkhok.hu
www.facebook.com/SzteAjtkHok

